

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: J. P.,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo obrany,**
sídlem Tychonova 221/1, Praha 6,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 421/3-55-18/2018-7542,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 22. 11. 2018 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho námitky a potvrdil rozhodnutí Odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ze dne 8. 6. 2018, sp. zn. 076607/SD-19/13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalovaný tímto rozhodnutím podle ustanovení § 29 odst. 1 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém

pojištění“), nevyhověl námitkám žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobci přiznán starobní důchod ve výši 13 570 Kč měsíčně s účinností od 24. 5. 2014. Pro výpočet starobního důchodu byla žalobci zhodnocena doba pojištění v rozsahu 42 roků a 282 dnů, tj. 42 ukončených roků. Starobní důchod byl žalobci vyměřen z osobního vyměřovacího základu za roky 1986 až 2013, upraveného podle § 15 zákona o důchodovém pojištění na výpočtový základ 17 825 Kč.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Předně uvedl, že rozhodnutí o námitkách nebylo vydáno pod číslem sociálního zabezpečení, pod kterým je žalobce u dané instituce pojištěn z důchodového pojištění. Dále rozporuje závěr žalovaného, že se na něho nevztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „NEP 883/2004“). Toto nařízení je přímo použitelné ve všech členských státech a je v něm zakotven princip rovného zacházení a princip nabytých práv. Tím, že žalovaný odmítl citovaný předpis aplikovat, upřel žalobci základní právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, neboť o něm nebylo rozhodnuto. V bodě čtvrtém žaloby žalobce značně požaduje, aby soud přezkoumal, za jakých podmínek lze aplikovat § 134 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), při souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na invalidní důchod nebo starobní důchod z důchodového pojištění. V bodě pátém zopakoval svoji námitku, že mělo být aplikováno NEP 883/2004, opačným postupem bylo porušeno žalobcovo základní právo na přiměřené hmotné zabezpečení. V šestém bodě žaloby žalobce rozporuje závěr žalovaného, že výsluhový příspěvek není důchodem ze sociálního zabezpečení. V bodě sedmém na podporu svého právního názoru z předchozího žalobního bodu polemizuje s údajným tvrzením žalovaného, že výsluhový příspěvek není důchodem, protože se neskládá ze základní výměry a procentní výměry. Podle žalobce žalovaný sám tento stav zavinil tím, že základní výměru protizákonným postupem zrušil, nemůže se proto dovolávat této skutečnosti. V osmém bodě žaloby žalobce zpochybňuje správnost a zákonnost rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku. Nezákonnost spatřuje i v tom, že správní orgán rozhodoval o délce doby služebního poměru, o které rozhodnout nesměl, protože o ní rozhodují (jiné) příslušné orgány Ministerstva obrany. Žalobce proto žádá, aby soud jako předběžnou otázku přezkoumal rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku ze dne 15. 9. 1995, č. j. X, které považuje za nicotné. V této souvislosti žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že je oprávněn přezkoumávat pouze rozhodnutí o starobním důchodu, a nikoliv o výsluhovém příspěvku. Podle žalobce musí žalovaný rozhodovat o přiměřeném hmotném zabezpečení ve stáří, tj. o souběhu všech nároků na tyto dávky. Tento svůj názor podpořil žalobce odkazem na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2014, č. j. 10 Ad 25/2011-40, a Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 10 As 144/2014-81.
3. V devátém žalobním bodě žalobce s odkazy na rozhodnutí NSS poukazuje na nepromlčitelnost nároku na výsluhový příspěvek. NSS měl uvést, že výsluhový příspěvek nenáleží pouze tehdy, pokud by při souběhu nároků na starobní důchod a výsluhový příspěvek žalobce zvolil pobírání důchodu, uplatnil žádost o tuto dávku a vznik nároku na důchod byl deklarován správním rozhodnutím. Žalobce z toho dovozuje, že jelikož v době úpravy výsluhového příspěvku žádnou volbu neprovedl, protože v této době ani k souběhu nedocházelo, žalovaný nezákonně vyloučil dobu důchodového pojištění z celkové doby služby žalobce, navíc za výkon funkce, která v době vojenské služby žalobce neexistovala, a tudíž do ní nemohl být ani zařazen ani ustanoven. Žalovaný

podzákonnou normou – rozkazem ministra obrany – rozšířil dopad zákona na další zákonem nevyjmenované funkce, aniž by k tomu zákon ministra zmocňoval. Žalobce v tomto postupu spatřuje doživotní diskriminaci v sociálním zabezpečení a důchodovém pojištění nejen jeho samotného, ale celé skupiny dalších bývalých vojáků z povolání. Žalobce proto žádá, aby soud posoudil nepromlčitelnost nároku na výsluhový příspěvek, otázku diskriminace z důvodu povolání a světového názoru a rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku, zda je v souladu s § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání. V této souvislosti žalobce dále brojil proti nesprávnému doručení rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku a správnosti výkladu správního orgánu o zániku nároku na výsluhový příspěvek. Výsluhový příspěvek i starobní důchod byl žalobci přiznán ve věci důchodového pojištění, a proto při souběhu nároku na obě dávky musí o nich rozhodnout orgán sociálního zabezpečení Ministerstva obrany v jednom řízení, protože se jedná o dávky stejného druhu.

4. V desátém bodě žalobce namítá, že žalovaný svým postupem porušil čl. 87 odst. 5, 6 a 7 NEP 883/2004. Žádá, aby soud posoudil tvrzení žalovaného, že výsluhový příspěvek není nárokem občana na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil. Jedním z důležitých principů NEP 883/2004 je ochrana nabytých práv. Poživateli výsluhového příspěvku, který mu byl přiznán podle dosavadních právních předpisů, má být vyplácen na základě jeho žádosti nejdéle do 60 let jeho věku a při dosažení této věkové hranice mu náleží výsluhový příspěvek stanovený § 134 zákona o vojácích s povolání. V jedenáctém bodě žalobce vyjadřuje nedůvěru v justiční orgány, a proto trvá na ústním projednání věci v jednací síni, která je vybavená záznamovým zařízením. Ve dvanáctém bodu žaloby žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí je vadné i proto, že ve výroku i v odůvodnění je uvedena jen jedna částka výše starobního důchodu, tj. výše procentní výměry. Podle § 4 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém zabezpečení se výše starobního důchodu skládá ze základní výměry a procentní výměry. Vzhledem k tomu, že žalovaný je orgánem sociálního zabezpečení, žalobce se domnívá, že by rozhodnutí žalovaného mělo rovněž obsahovat obě složky. V třináctém žalobním bodě se žalobce dovolává čl. 3 odst. 1 a čl. 10 odst. 1 zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních lidských práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdější změny (dále jen „Listina“) a čl. 1 odst. 1 a 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších změn (dále jen „Ústava“), zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „antidiskriminační zákon“), jakož i dalších právních norem mezinárodněprávního původu. Diskriminace vůči žalobci se naposledy projevila v tom, že žalovaný odmítl provést souběh jeho výsluhového příspěvku, který se rozhodl nezákonně nevyplácet, se starobním důchodem, jak mu ukládá § 134 zákona o vojácích z povolání, přičemž u ostatních vojáků z povolání, kteří rovněž odsloužili 20 a více let a jejichž vojenská služba skončila za účinnosti zákona o vojácích z povolání, od 1. 12. 1999 tento souběh provádí. Přitom část vojáků z povolání tehdejší Vojenský úřad sociálního zabezpečení také diskriminoval podle rozkazu ministra obrany č. 35/1995 Sb., neboť zastávali naprosto stejné funkce jako žalobce. Závěrem proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podstata žaloby spočívá v tom, že žalobce v návaznosti na rozhodnutí o přiznání starobního důchodu v tomto řízení současně uplatňuje nárok na výsluhový příspěvek. Výpočet přiznané důchodové dávky, ani jiné rozhodné skutečnosti, které mají dopad na její výši, žalobce v námitkách ani v předmětné

žalobě nerozporuje. V druhém bodě žaloby pouze napadá správnost uvedení spisové značky, pod kterou bylo vydáno napadené rozhodnutí a která není v souladu s rozhodnutím o přiznání důchodové dávky. V bodě dvanáctém potom namítá vadu rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, která podle jeho názoru spočívá v tom, že ve výroku i v odůvodnění není zvláště uvedena výše procentní a základní výměry důchodové dávky. Následně žalovaný obsáhle rekapituloval vývoj příslušné právní úpravy a pracovní historii žalobce. Z těchto skutečností je podstatné, že žalobce byl na vlastní žádost propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání ke dni 31. 8. 1993, přičemž doba jeho vojenské služby činila 20 ukončených roků, takže mu náležel výsluhový příspěvek podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění účinném do 30. 11. 1999, tj. do 60 let věku (tedy do 23. 5. 2016). Na základě novelizace provedené zák. č. 34/1995 Sb. bylo do § 33 odst. 9 doplněno ustanovení, které vylučovalo z doby služby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek dobu služby ve vyjmenovaných funkcích. K realizaci této novely byl vydán rozkaz ministra obrany č. 35 ze dne 14. 6. 1995, kterým byla zákonem stanovená služební zařazení specifikována. Podle přechodného ustanovení § 37a cit. zákona dopadala novela i na již přiznané a vyplácené výsluhové příspěvky. V případě žalobce byla z doby jeho služby rozhodné pro vyplácení výsluhového příspěvku vyloučena doba v rozsahu 2 let a 27 dnů. Po takto upravené rozhodné době činila doba jeho služby 18 ukončených let, a v důsledku toho mu náležel výsluhový příspěvek pouze po dobu 2 let od ukončení služebního poměru, tedy do 31. 8. 1995. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil a nesouhlasí do dnešní doby, i když v průběhu let 1995 až 2005 uplatnil množství zákonných prostředků, včetně ústavní stížnosti, avšak rozhodnutí žalovaného bylo soudy potvrzeno. Nárok na výsluhový příspěvek žalobci ze zákona již nevznikl.

6. V replice ze dne 23. 2. 2019 žalobce nejprve opět zdůraznil, že žalovaný měl řešit otázku souběhu všech náležejících nepromlčitelných dávek (tedy podle mínění žalobce výsluhového příspěvku a starobního důchodu). Žalobce se domnívá, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku, má podle § 45 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), povinnost zaslat České správě sociálního zabezpečení evidenční list – výkaz dob pro sociální zabezpečení, protože není příslušný k přiznání tohoto důchodu. V třetím bodě repliky opět polemizuje s právním názorem žalovaného (a potažmo s názorem soudů) o možnosti odejmout výsluhový příspěvek a tvrdí, že se jednalo o retroaktivní zásah do jeho práv (o pravou retroaktivitu). V dalších pasážích potom polemizuje s vyjádřením žalovaného a dále rozvíjí svoji argumentaci pro právní názor, že mu výsluhový příspěvek byl odebrán nicotným právním aktem, mělo být aplikováno NEP 883/2004, namítá, že žalovaný se k několika bodům žaloby vůbec nevyjádřil, v té souvislosti zmiňuje zejména § 133a o. s. ř., z něhož má vyplývat, že žalovaný má prokazovat, že se nedopustil diskriminace. Žalobce se rovněž ohrazuje proti tomu, že na žádosti o starobní důchod je uvedeno, že byla podána 10. 4. 2018, přitom jí osobně podával již 9. 4. 2018. Závěrem své repliky žalobce shrnul, že rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku považuje za nicotné, diskriminační, a v důsledku toho je nezákonné i rozhodnutí o přiznání starobního důchodu.
7. V podání ze dne 23. 7. 2020, jež je označeno jako *stížnost*, se žalobce zčásti obrátil na předsedu soudu se stížností na postup soudu v této věci. Zčásti se však jedná rovněž o podání ve věci samé. Navrhl provedení důkazů na podporu tvrzení, z nichž dovozuje

nezákonnost (nicotnost) rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku a zopakoval argumentaci uvedenou již v předchozích podáních. Závěrem pak žalobce navrhl, aby jednání nařízené soudem na 30. 7. 2020 bylo odročeno do doby prošetření trestního oznámení, jež podal dne 27. 7. 2020 u Městského státního zastupitelství v Praze na úřední osoby žalovaného, jež se měli dopustit trestného činu v souvislosti s rozhodováním o zastavení výplaty výsluhového příspěvku žalobci.

8. Během ústního jednání konaného dne 30. 7. 2020 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Soud zamítl návrh na odročení jednání za účelem vyčkání prošetření trestního oznámení podaného žalobcem u Městského státního zastupitelství v Praze, neboť zjištění a závěry orgánů činných v trestném řízení týkající se okolností, za nichž došlo k zastavení výplaty výsluhového příspěvku, by nemohly mít žádný vliv na posouzení věci samé, jež se týkala přiznání starobního důchodu žalobci. Soud zamítl rovněž provedení žalobcem navržených důkazů pro nadbytečnost. Část důkazů, jejichž provedení žalobce navrhoval, představují listiny obsažené ve správním spise, jehož obsahem se dokazování neprovádí, a zbývající část se týká skutečností, jež nemají na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žádný vliv, neboť se týkají zastavení výplaty výsluhového příspěvku žalobci, nikoliv jeho nároku na starobní důchod, o němž bylo rozhodnuto v napadeném rozhodnutí.
9. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu o žalobcově výsluhovém příspěvku soud zjistil, že žalobce byl na vlastní žádost propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání ke dni 31. 8. 1993. Žalobce požádal podáním ze dne 19. 6. 1993 o výplatu výsluhového příspěvku, a to od 1. 9. 1993. Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 11. 10. 1993, č. j. X, mu byl tento příspěvek ve výši 3 432 Kč měsíčně přiznán, když doba rozhodná pro jeho přiznání činila 20 roků, 1 měsíc a 1 den, tj. 20 ukončených roků. Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 15. 9. 1995, č. j. X, byl žalobci výsluhový příspěvek upraven na 4 182 Kč měsíčně, neboť na základě zákona č. 34/1995 Sb. byla přehodnocena doba činné služby, která se započítává pro výpočet výsluhového příspěvku, na 18 ukončených roků. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Ministerstva obrany, finančního odboru, ze dne 30. 11. 1995, č. j. 34/21-1459-44/2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, na základě které Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 10. 1998, č. j. 5 A 16/96 - 27, rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení z důvodu nedostatečného odůvodnění rozhodnutí a nemožnosti žalobce seznámit se s obsahem spisu správního orgánu. Poté rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 21. 1. 1999, bylo znovu rozhodnuto o výsluhovém příspěvku ve výši 4 182 Kč měsíčně. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí změněno rozhodnutím Ministerstva obrany, finanční sekce, dne 24. 3. 1999, č. j. 1149- 26/1999- OFZO, s tím, že výsluhový příspěvek náleží žalobci od 1. 9. 1993 do 31. 8. 1995; v dalších částech bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 86/99 - 43, bylo zrušeno posléze uvedené rozhodnutí a věc opět vrácena zpět k dalšímu řízení z důvodu, že žalobce byl zkrácen na svých procesních právech tím, že se nemohl seznámit s obsahem spisu. Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 15. 4. 2002, byla žalobci dnem 1. 9. 1995 zastavena výplata výsluhového příspěvku. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9.

2002, č. j. 421/3-55/2002-7542. Následná žaloba byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 7 A 142/2002-72, a ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. III. ÚS 196/05. Právním závěrem téměř desetiletého sporu je, že výsluhový příspěvek zanikl žalobci ke dni 1. 9. 1995 oprávněně a nebylo tím porušeno žádné jeho ústavně zakotvené právo.

11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podáním ze dne 9. 4. 2018 požádal o starobní důchod od 24. 5. 2014 a zároveň podal žádost o zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění z toho důvodu, že od 24. 5. 2014 (den vzniku nároku na starobní důchod) do 30. 9. 2017 vykonával výdělečnou činnost. Podáním ze dne 26. 5. 2018 doložil evidenční listy důchodového pojištění za chybějící období a korigoval datum ukončení výdělečné činnosti z předchozí žádosti na 31. 12. 2017. Dne 7. 6. 2018 žalobce osobně převzal informativní osobní list důchodového pojištění s přehledem vyměřovacích základů a vyloučených dob od roku 1986. Následující den bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 14. 6. 2018. Součástí tohoto rozhodnutí je i výpočet starobního důchodu a protokoly o vstupních údajích (průběhu zaměstnání, výdělků a náhradních dob). Spolu s prvostupňovým rozhodnutím byly vydány i tři rozhodnutí o úpravě starobního důchodu, všechna ze dne 8. 6. 2018, kterými byla žalobci podle § 34 odst. 4 a § 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění od 19. 5. 2015 upravena výše procentní výměry starobního důchodu na částku 11 482 Kč, takže celková výše starobního důchodu činí 13 882 Kč, od 1. 1. 2017 výše procentní výměry na 11 809 Kč a celková výše starobního důchodu na 14 359 Kč a od 1. 1. 2018 výše procentní výměry 12 297 Kč a celková výše důchodu na 14 997 Kč. Podáním ze dne 4. 7. 2018 žalobce požádal o předložení podkladů pro výpočet důchodu – výše doplatku starobního důchodu a výpočet výsluhového příspěvku a vyčíslení jeho zvyšování od 1. 9. 1995 až ke dni přiznání starobního důchodu. V odpovědi ze dne 23. 7. 2018 žalovaný žalobci sdělil, že mu zanikl nárok na výsluhový příspěvek dne 1. 9. 1995 a od té doby není příjemcem jmenované dávky. K odpovědi bylo rovněž připojeno vyúčtování doplatku starobního důchodu za období od 24. 5. 2014 do 31. 7. 2018 ve výši 695 211 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky ze dne 3. 9. 2018, jejichž obsah odpovídá argumentaci uplatněné i v žalobě. Žalobce požadoval zrušení prvostupňového rozhodnutí a v novém rozhodnutí provedení přesného výpočtu výše výsluhového příspěvku a jeho doplatku od 1. 9. 1995 podle § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Takto vypočtenou výši výsluhového příspěvku doplatit ke dni nároku na starobní důchod a na základě tohoto výpočtu výsluhového příspěvku rozhodnout o souběhu nároku výsluhového příspěvku a starobního důchodu a případný nedoplatek dávky doplatit a současně doplatit jednorázový příspěvek důchodci v roce 2016 ve výši 1 200 Kč, který se vyplácí všem důchodcům přiznaným před 1. 1. 2016. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí.
12. Podle § 9 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení platí, že: „[o]rgány Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra a Ministerstva spravedlnosti rozhodují v oboru své působnosti o dávkách důchodového pojištění vojáků z povolání, příslušníků uvedených v odstavci 1 písm. b), příslušníků Vězeňské služby České republiky (dále jen "příslušník ozbrojených sil") a osob, kterým je poskytována zvláštní ochrana a pomoc na základě zvláštního právního předpisu, a provádějí jejich výplatu, jestliže a) občan byl příslušníkem ozbrojených sil po dobu aspoň 20 let [...]“.
13. Předně je třeba předeslat, že kromě námitek uvedených v bodech dva a dvanáct, brojí

žalobce ve zbývajících bodech žaloby (i v rámci argumentace uvedené v replice) v podstatě výlučně proti závěrům předchozích rozhodnutí týkajících se sporů žalobce o nárok na výsluhový příspěvek i po 1. 9. 1995. Žalobce se – stručně řečeno – v podstatě dožadoval toho, aby soud znovu posoudil jeho nárok na výsluhový příspěvek a při rozhodování o nároku na starobní důchod vycházel z předpokladu souběhu obou těchto dávek (i když mu výsluhový příspěvek není vyplácen). Vzhledem k tomu, že žalovaný tímto způsobem nepostupoval, žalobce v tom spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí a ve většině svých žalobních bodů brojil proti těmto východiskům. V případě rozhodnutí o odejmutí výsluhového příspěvku se však jedná o pravomocně skončenou věc, která byla opakovaně posuzována Vrchním soudem v Praze, Nejvyšším správním soudem i Ústavním soudem. Zdejší soud je právním stavem založeným na těchto rozhodnutích vázán a není oprávněn jej jakkoliv měnit či zpochybňovat. Z tohoto důvodu k námitkám obsaženým v bodech tři až jedenáct a bodě třináct žaloby soud odkazuje na závěry výše citovaných předchozích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Správní orgán nepochybil, pokud z takto zjištěného právního stavu, tedy že žalobci od 1. 9. 1995 výsluhový příspěvek nenáleží, vycházel při rozhodování o starobním důchodu. Zpochybňování tohoto předpokladu nemůže být předmětem soudního přezkumu v nyní souzené věci, neboť námitky již byly projednány v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zastavení výplaty výsluhového příspěvku ze dne 11. 9. 2002, č. j. 421/3-55/2002-7542, a o následné ústavní stížnosti (soudy vyložily a žalobci objasnily, že se nejedná o pravou retroaktivitu, nýbrž retroaktivitu nepravou, nejedná se o důchod nýbrž zvláštní dávku, která má povahu privilegia zvláštní skupiny zaměstnanců, nejedná se o porušení Ústavy a Listiny *etc.*). Je rovněž zřejmé, že NEP 883/2004 nemůže na daný případ dopadat, a to hned z několika důvodů. Jednak v době odejmutí dávky (původně v roce 1995) ještě ani neplatilo, jednak Česká republika v této době nebyla členem Evropských společenství, resp. Evropské unie, a navíc tato norma pouze koordinuje, nikoliv nahrazuje národní úpravy sociálního zabezpečení, zejména s ohledem na tzv. migrující pracovníky, což opět není případ žalobce. V době vydání rozhodnutí o odnětí výsluhového příspěvku nebyly účinné ani další právní normy, na něž se žalobce odkazuje, tedy antidiskriminační zákon a § 133a o. s. ř., přičemž posledně citované ustanovení na problematiku sociálního zabezpečení nedopadá vůbec. V souvislosti s rozhodnutím o samotném starobním důchodu žalobce žádnou diskriminaci nenamítá a ani k ní nedošlo. Soud v této souvislosti připomíná, že není jeho povinností odpovídat na každý jednotlivý argument uplatněný žalobce v žalobě a dalších podáních a vyvracet každou dílčí námitku. Je totiž zjevné, že žalobní argumentace je založena na zcela chybných východiscích, krkolomných konstrukcích a na odkazech na části rozhodnutí orgánů veřejné moci, jež jsou vytrženy z kontextu. V kontrastu se shora nastíněnými důvody nemůže tato žalobní argumentace obstát. Obdobnou argumentací se ostatně soud zabýval již v dřívějších rozhodnutích, na něž lze pouze pro vyšší přesvědčivost odkázat (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 43 Ad 10/2016-35, a ze dne 20. 7. 2018, č. j. 42 Ad 2/2017-52). Příléhavě a zcela správně již vypořádal podstatnou část námitek též žalovaný v napadeném rozhodnutí, s jehož závěry se soud plně ztotožňuje a odkazuje na jeho odůvodnění.

14. Žalobce dále v bodě dva namítal, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno pod číslem sociálního zabezpečení, pod kterým je žalobce pojištěn z důchodového pojištění, tak jako prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný k tomu po stručné rekapitulaci organizačních změn dopadající na vyřizování předmětné problematiky uvedl, že o námitkách žalobce bylo rozhodováno pod evidenční značkou 421/3-55.

15. Soud se ztotožňuje z hodnocením této námitky žalovaným. Žalobce nikterak neupřesnil, v jakém smyslu by žalovaným užívaný způsob označování spisového materiálu mohl mít vliv na správnost nebo zákonnost rozhodnutí. Soud rovněž neshledal, že by se žalovaný tímto dopustil nezákonnosti, nebo jiné vady, která by mohla mít vliv na obsah samotného rozhodnutí či procesní práva žalobce.
16. Druhým žalobním bodem vztahujícím se k předmětu řízení o přiznání starobního důchodu byla námitka spočívající v tvrzení, že ve výroku i v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedena jen výše starobního důchodu, tj. výše procentní výměry, nikoliv zvlášť výše procentní míry a základní výměry. Žalovaný k tomu ve svém vyjádření odpověděl, že tato otázka byla žalobci objasněna již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že součástí rozhodnutí o přiznání starobního důchodu je i výpočet dávky, ve kterém je uvedena jak její procentní a základní výměra, tak i celková výše starobního důchodu. V případě žalobce navíc výše obou složek vyplývá i z oznámení o jejich zvýšení, která byla připojena k rozhodnutí. Není tedy pravdivý závěr žalobce, že v rozhodnutí je uvedena pouze procentní složka starobního důchodu, nýbrž se jedná o celkovou jeho výši.
17. Soud ze spisového materiálu a výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí ověřil, že i tato námitka žalobce není důvodná, neboť skutkové okolnosti odpovídají výše popsanému vyjádření žalovaného. Ve výroku napadeného prvostupňového rozhodnutí je uvedena pouze celková výše přiznaného starobního důchodu, součástí rozhodnutí je však i jeho výpočet, kde jsou obě složky (základní a procentní) odlišeny. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je tato skutečnost žalobci k jeho námitce objasněna. Žalobní námitka je nedůvodná.
18. Protože rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku není nicotným právním aktem, nemohlo postupem žalovaného dojít ani k diskriminaci žalobce tím, že mu neprovedl souběh starobního důchodu a výsluhového příspěvku a nebylo třeba postupovat podle § 134 zákona o vojácích z povolání. Soud nezjistil ani žádnou jinou vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.
19. Ačkoliv žalobní námitka zpochybňující příslušnost žalovaného rozhodnout o důchodu žalobce (viz druhý bod repliky) byla uplatněna až po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby a v tomto smyslu nemohla být předmětem meritorního přezkumu (srov. § 75 odst. 2 věta první ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), přesto pokud by byla důvodná, soud by byl povinen k ní přihlížet z úřední povinnosti. Soud však zjistil, že rovněž není důvodná, neboť příslušnost žalovaného je dána § 9 odst. 2 písm. a) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který stanoví podmínku 20 let příslušnosti k ozbrojeným silám, což žalobce splnil. Jestliže v tom žalobce spatřuje rozpor s uznáním pouze 18 let služby pro účely výsluhového příspěvku, potom je třeba zdůraznit, že se jedná o rozpor pouze zdánlivý, neboť se jedná o dva různé zákony (zákon č. 76/1959 Sb. a zákon o důchodovém pojištění) upravující dvě různé dávky, u nichž zákonodárce stanovil odlišné podmínky. Stručně řečeno zákonodárce pro účely splnění podmínek nároku na výsluhový příspěvek z doby příslušnosti k ozbrojeným silám vylučuje dobu služby na vyjmenovaných pozicích spojených s politicko-propagační činností ve prospěch komunistického režimu. Ohledně podmínek nároku na starobní důchod takové omezení stanoveno není, což je v daných souvislostech pro žalobce rozhodně výhodnější. Na závěr je možno ještě doplnit, že z hlediska věcné správnosti i zákonnosti napadeného rozhodnutí je zcela irrelevantní, zda žalobce uplatnil svoji žádost 9. nebo až 10. 4. 2018.

20. Soud na základě shora uvedených důvodů shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Případné náklady by však nebyly podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nahraditelné.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. července 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce